

Nyt på tværs

Tvær-
KULTURELT
CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent arbejde i Danmark

Nr. 1 – marts 2014 – 20. årgang

Kirketjeneren er rumæner

Anisoara Iancu er kirketjener i Tagensbo Kirke i Københavns nordvestkvarter. Hendes egne kirkelige rødder går tilbage til en lille landsby i Transsylvanien i kommunisttiden.

Side 7

Smag på verden

Der blev quizzet, gættet og grinet meget ved en afrikansk verdensmiddag i Ølby.

Side 2

Tro og fjendebilleder
Interview med den britiske islamkender Steve Bell, der er søn af en vestindisk indvandrer i Nottingham.

Side 2

Kommet for at blive
Konference om migration, marginalitet og håb i eksil.

Side 2

Mellem to verdener
Lea Nooristani er 16 år og både afghaner og dansker.

Side 3

Dyrlægen fra Mosul
Interview med Basem William, der er flygtning fra Irak og frivillig i århusiansk folkekirke.

Side 5

Sammen på tværs
Gudstjenester og mødesteder på 43 sprog.

Side 6

Foto: BMF

TEMA

IDENTITET OG TRO
Side 3-5 og 8

Foto: BMF

PÅ FLUGT I 20 ÅR
Pakistansk familie drømmer om et normalt liv. Side 4

Foto: BMF

Xxx
Xxxx

Redaktøren har ordet

Xxxx

Birthe Munck-Fairwood

Foto: BMF

Set fra Afrika

Tidligere FN-chauffør blev præst for afrikansk menighed i Mørkhøj Kirke. Side 8

KOMMET FOR AT BLIVE MIGRATION, MARGINALITET OG HÅB I EKSIL

Bibelske og aktuelle perspektiver

FREDAG d. 21. marts

- 11.45 Frokost
12.30 **Åbningsgudstjeneste** i Fredens Kirke
Biskop Karsten Nissen, Viborg Stift
13.15 **Kommet for at blive:**
Migranterne og kirken
Docent Jan Opsal, Stavanger (N)
15.00-18.00 Repræsentantskabsmøde
15.00-17.30 Forum for ikke-delegerede
Når kulturer støder sammen:
Konflikt håndtering og bibelske værdier
Docent Jan Opsal, Stavanger (N), og arch-deacon John Perumbalath, London (Indien)
18.30 Aftensmad
19.45 **Årets Krus - Årets Knus 2014**
Præsentation af årets prismodtager
20.00 **Guds folk - et pilgrimsfolk**
Archdeacon John Perumbalath
21.15 **Aftensang** i Fredens Kirke
Pastor Ron Rentner, Int. Church of Copenhagen

LØRDAG d. 22. marts

- 8.45 **Morgenbøn** i Fredens Kirke:
Marginalitet og håb i eksil
Archdeacon John Perumbalath
9.30 **Frygt og flugt: Frygtens rolle i migrationsprocesser** Docent Jan Opsal
10.30 Te/Kaffe
11.00 **Forældreroller i et nyt land** Chin Chin Ren
Tial Khual Ngo, social- og sundhedsass., Ølgod (Myanmar); Jinyu Ling, violinist, Odense (Kina); Martin Mutale, præst, Aalborg (Zambia)
12.30 Frokost
13.45 **Minikoncert: Kinesisk violin** Jinyu Ling
14.15 **Altid på vandring: Den kristne kirkes kald i en migrationstid**
Archdeacon John Perumbalath
15.15 Te/Kaffe
15.45 **At leve sammen: Når kristne og muslimer bliver naboer**
Docent Jan Opsal
16.45 Afslutning

PRAKTISKE OPLYSNINGER:

Konferencen finder sted i Fredens Kirke, Ryegade 68, 2100 København Ø. Mulighed for privat indkvartering. Tolkning til/fra dansk/engelsk. Konferenceafgift: 400 kr. Tilmelding: info@tvaerkulturelt-center.dk

HOVEDTALERE:

John Perumbalath er assisterende biskop i London og medlem af den anglikanske kirkes synode. Den indisk-fødte teolog er kendt for sin evne til at gøre velkendte bibeltekster aktuelle og vedkommende.

Foto: BMF

Jan Opsal

er docent ved Misjonshøgskolen i Stavanger hvor han underviser i kultur-møder, interkul-turel kommunikation og

Foto: BMF

Folketkirkens Migrantarbejde

Vi hjælper, rådgiver og bygger en økumenisk bro mellem Folkekirken og migrantmenighederne i Danmark.

FÆLLESSKAB – MISSION – SAMMENFLETNING

www.folkekirkensmigrantarbejde.dk

Tro og fjendebilleder

Foto: BMF

Han har selv prøvet at blive betragtet som anderledes.

Den 59-årige britiske islamkender Steve Bell voksede op i den engelske by Nottingham med en far, der var vestindisk indvandrер, og en skotsk mor.

– Familie-rødderne går tilbage til Senegal og vestindisk slavehandel. Min far kom fra en kristen familie på Jamaica, hvor min farfar var metodist og lægprædikant. Selv om vi ikke havde en anden religion, skilte vi os ud på grund af vores hudfarve. Vi var børn af en indvandrер. Det har givet mig en grundlæggende forståelse for, hvordan det er at vokse op i et samfund, hvor omgivelserne betragter en som anderledes. Den samme oplevelse har rigtig mange muslimske andengenerationsindvandrere i dag, siger han.

Steve Bell er oprindelig læreruddannet og underviste i en årrække på det amerikanske universitet i Cairo. I dag er han leder af den kirkelige organisation Interserve, der blandt andet tilbyder hjælp til kirker, der ønsker gode relationer til muslimer.

– Der bor to millioner muslimer i Storbritannien. Men mange britiske kristne har aldrig besøgt en muslim og ved ikke, at muslimer er ganske almindelige fredsel-skende mennesker med de samme håb og drømme for deres børn som alle andre. Desværre har mange kristne det samme forhold til muslimer, som jøderne havde til samaritanerne på Jesu tid.

Hvorfor er så mange bange for muslimer?

– Når medierne altid bringer de værste historier og ikke interesserer sig for alt det positive, vokser de negative stereotyper. Mange kristne fortæller mig, at når de begynder at tale med muslimer, opdager de, at de jo er varme, venlige og gæstfrie mennesker.

Hvis alle kristne i Vesten havde muslimske venner, ville mange fjendebilleder falde til jorden, siger den britiske islamkender Steve Bell, der var hovedtaler på en nordisk konference i Oslo i februar om kristne-muslimske relationer efter 9/11.

Muslimer er slet ikke sådan, som de troede!

– Terrorangrebet mod USA i 2001 (9/11) har skabt voksende intern splittelse både blandt kristne og muslimer. Nogle kristne mener, at terror er islams sande ansigt. Sådan er alle muslimer. Det har ført til stigende modstand mod indvandring blandt kristne på den politiske højrefløj og mistænkeliggørelse af alle muslimer.

Andre har en helt anden holdning og ser muslimers tilstedeværelse som en gave til os i Vesten og en del af Guds plan.

– Mange muslimer har svært ved at forholde sig til 9/11. De er både vrede og forlegne. Det er en udbredt opfattelse blandt muslimer, at "de (terroristerne) havde ingen ret til at gøre det," som en pakistansk imam i Birmingham sagde til mig. Meget få mener, at Vesten fik som fortjent. I dag er islam under forandring. Men debatten kan være svær for os i Vesten at få øje på, fordi mange muslimer ikke ønsker at diskutere offentligt. Det giver fejlagtigt indtryk af, at alle muslimer taler med én stemme. Samtidig er det klart, at 9/11 har vist, at radikal politisk islam udgør en reel trussel, som skal tages alvorligt.

Hvad er dit råd til kirken i Vesten?

Mange steder er kirken stadig præget af hvid middelklassekultur. Det gør det svært at være nærværende i socialt udsatte områder, hvor der ofte bor mange muslimer. Kristne skal blive bedre til at være til stede, hvor der er brug for os. Hvis alle britiske muslimer havde kristne venner, ville det styrke den sociale sammenhængskraft. Det ville også påvirke den dominerende samfundsdiskurs, fordi flere ville tale på baggrund af personlig erfaring i stedet for som i dag frygt og fjendebilleder af de mystiske andre.

BMF

Afrikansk verdensmiddag Kultur møde i Ølby

Da Ølby Kirke ved Køge i den lokale avis inviterede til afrikansk verdensmiddag en lørdag i februar, var det med en vis skepsis. Hvor mange danskere ville afsætte en lørdag aften til et kulinarisk kulturmøde? Men tilmeldingerne strømmede ind, og feedback fra de over hundrede fremmødte danskere og nydanskere har kun været positiv: Det her kommer vi gerne til en anden gang.

Det fortæller sognepræst Ruth Boysen, der sammen med pastor Jacques Musungay Kalala fra migrantmenigheden Resurrection International Christian Center var vært for den vellykkede aften, hvor alle blev lidt klogere på Afrika og hinanden og ikke mindst oplevede det afrikanske køkkens formåen.

Tip en 13'ener

Der blev snakket på kryds og tværs, gættet, grinet, quizzet og tippet en 13'ener om Afrikas historie og geografi. Da der skulle sættes navne på farvestrålende afrikanske flag, var de mange afrikanere en god hjælp for de mindre Afrika-kyndige. Også danskere kom ud på gulvet og fik rørt både ben og lattersmuskler, da

et kor bød op til afrikansk dans. Og alle morede sig kosteligt, da sognepræsten kaldte de festklædte afrikanske kvinder frem til modeshow med interviews og overrækkelse af velfortjente priser.

– Faktisk var det Jacques, der kom og spurgte, om vi ikke skulle lave noget fælles. Afrikanerne har holdt gudstjenester her i kirken det sidste år. Udfordringen var at få skruet en sådan aften sammen, så det også passer den danske menighed. Vi er jo kirke på meget forskellige måder. For at et samarbejde kan lykkes, skal begge parter ville det. Men vores kirke er meget bygget på fællesskab. Her er plads til os alle sammen. Så vi tog idéen op, forklarer sognepræsten.

Da planerne skulle konkretiseres, hentede man hjælp hos Tværkulturelt Center, der fortalte om Projekt Verdensmiddage, hvor de to menigheder kunne mødes i øjenhøjde om et fælles projekt. Alle var med på idéen, og begge menigheder gik aktivt ind i planlægningen.

Løftede i flok

– Jeg synes, det blev en meget

fin aften, hvor der helt fra start var linet op til fest med hvide duge og røde servietter. Det højner, når alle gør sig umage. Der er ikke noget, der kommer af sig selv. Mange var i sving, for at det skulle blive godt. Vi løftede i flok. Den afrikanske menighed havde lavet mad i stride strømme, og der var tilpas mange indslag af forskellig art. Der var den der puls, som er så vigtig, siger sognepræsten og fortsætter:

– Det var godt, at de to menigheder mødte hinanden. Alle var positive og nysgerrige over for hinanden – begge veje. Afrikanerne havde virkelig øvet sig på deres del og tog det meget seriøst. Samtidig er der jo så meget fest i dem! Den danske menighed syntes, det var fantastisk. Også børnefamilier.

Aftenen sluttede i kirkerummet med en kort aftensang, hvor begge præster medvirkede, og det afrikanske menighedskor sang.

BMF

Projekt Verdensmiddage

Foto: BMF

Mellem to kulturer

Lea er både afghaner og dansker

“ Somme tider spørger jeg mig selv, hvem jeg er. Afghaner eller dansker? I dag tror jeg, at jeg har fundet svaret. Jeg er mig. Og jeg er først og fremmest afghaner. Det er jo der, jeg kommer fra. Det er i blodet. Men jeg er vokset op i Danmark. Og så er jeg muslim, for det er mine forældre og bedsteforældre, og det var alle mine forfædre.

Jeg husker ikke ret meget fra Afghanistan, men jeg har nogle billeder inde i hovedet. Jeg husker mine bedsteforældres hus. De var meget søde og forældrede os børn, ligesom bedsteforældre i Danmark.

Vi flygtede, fordi Taleban truede med at dræbe min mor. I hendes familie fik både piger og drenge en uddannelse. Min mor læste persisk litteratur på sidste semester på universitetet, da Taleban kom til magten i 1996. Nu måtte piger ikke længere gå i skole. Men selv om det var forbudt, oprettede min mor og nogle andre kvinder en pigeskole. Da det blev opdaget, lykkedes det min mor at flygte med mig. De andre blev dræbt.

Jeg husker ikke rigtig flugten. Jeg ved, at vi oplevede nogle barske ting, men vi taler ikke så meget om det. Vi rejste i tre måneder sammen med nogle smuglere. Somme tider kørte vi med godstog. Vi tog ikke fly. Vi var flere familier, der rejste sammen. Min mor var gravid med min ældste lillesøster. Somme tider gik vi i 10 timer om natten ad smalle bjergstier. Mændene bar børnene. Min mor fortæller, at hun holdt fast i mit tøj, så jeg ikke blev væk i mørket. Hun stolede ikke på mændene.

Vi ventede næsten fem år, inden vi fik opholdstilladelse. Det var rigtig hårdt for min mor. For min søster og mig var det meget normalt at bo tæt sammen med mange mennesker på et asylcenter. Vi kendte jo ikke andet. Der var altid nogen at lege med. Inden vi fik ophold, fik vi fire afslag. I dag, ni år senere, har vi stadig ikke permanent ophold. Da vi søgte, fik vi afslag, fordi min mor ikke har arbejde. Men hun har dårlig ryg og kan ikke arbejde, selv om hun rigtig gerne vil. Mine to søskende er født her. Jeg har levet næsten hele mit liv her. Vi er meget integreret og føler, at Danmark er vores hjem. Men når man så får afslag på permanent ophold, er det jo ikke helt ens hjem.

At være muslim er ikke noget, der fylder meget i mit liv. Vi bliver inviteret til Eidfester og spiser ikke svinekød, men vi beder ikke fem gange om dagen som mine bedsteforældre. Hvis noget er meget frustrerende, beder jeg somme tider. Men jeg kunne godt tænke mig at finde ud af mere. Hvad er det, jeg siger, jeg er? Nogle gange kan jeg godt komme lidt i tvivl, selv om jeg siger til folk, at jeg er muslim.

I Danmark hører man meget negativt om muslimer. Det gør mig både vred og ked af det. Fordi en gruppe dårlige mennesker gør nogle forfærdelige ting og kalder det islam, er alle jo ikke sådan. Det er også en af grundene til, at jeg har lyst til at lære mere om islam, så jeg bedre kan forsvare det, jeg er.

Når Lea Nooristani ikke passer sin lillesøster eller hjælper til derhjemme, går hun til fodbold, spiller teater eller er sammen med veninderne. Lektierne skal også passes, for den 16-årige spinkle dansk-afghaner, der sidder på sengen i det lyse, hvidmalede pigeværelse, vil have en uddannelse. Lea er født i Kabul i Afghanistan og kom til Danmark i 2001. De første fire år boede familien på forskellige asylcentre, inden de fik humanitær opholdstilladelse. I dag går Lea i 9. klasse i Jægerpris, hvor hun bor sammen med sin mor og to yngre søstre i et hyggeligt gulstens rækkehus med udsigt til Jægerspris Mølle. For nogle år siden fik hendes far asyl i Sverige, hvor han bor i dag. Lea fortæller om at vokse op mellem to kulturer og religioner:

En af min mors bedste veninder er kristen og går i kirke. De mødte hinanden i bussen for mange år siden, da vi boede på et asylcenter. Hun spurgte min mor, om hun måtte sætte sig ved siden af hende, og så begyndte de at snakke. Til sidst spurgte hun, om hun måtte komme og besøge os. Siden har hun hjulpet os rigtig meget. Vi har fejret juleaften hos hende, og i vinterferien inviterede hun os i biografen og hjem til æbleskiver. Hun er som vores bedstemor. Når hun snakker om Gud, er det bare Gud - ikke noget med den kristne eller den muslimske Gud. Hvis noget har været lidt svært, tager vi somme tider hinanden i hænderne, og hun beder lidt. Det kan jeg godt lide.

Størstedelen af min familie er stadig i Afghanistan. Når vi hører dårlige ting i nyhederne, tænker vi meget på dem. Der er mange talebaner i deres område. Der kunne ske dem noget. Somme tider taler jeg med mine fætre og kusiner. De har mange drømme ligesom andre unge. Men de har ikke så mange muligheder for at få dem opfyldt.

Jeg vil gerne besøge min familie i Afghanistan og måske arbejde som frivillig dernede et stykke tid. Men jeg vil aldrig kunne bo der og falde ind i det afghanske samfund. Jeg kunne godt tænke mig at arbejde med gadebørn. Jeg har jo haft et meget nemmere liv end børnene dernede.

I dag er de fleste af mine venner danskere. Selv om jeg også har et godt afghansk netværk, er jeg tættere på danske unge. Vi snakker om de samme ting og er gode til at lytte til hinandens historier og komme ud i alle kroge. Mange af mine veninder er begyndt at feste meget. Jeg kommer til nogle af festerne. Hvis det ikke er drukfester, er det meget hyggeligt. Jeg drikker ikke alkohol. Alle mine danske veninder drikker, men jeg har aldrig haft behov for at drikke. Efterhånden ved jeg, hvem der er gode til at holde den slags fester, jeg gerne vil med til.

Efter sommerferien skal jeg på efterskole i 10. klasse. Fagligt kunne jeg godt starte i gymnasiet, men jeg synes ikke helt, jeg er klar mentalt. Der er også nogle fag, jeg gerne vil blive bedre til. Men det har været en lang proces. Efterskoler er jo noget helt nyt for min mor. Jeg søgte på internet og fandt nogle skoler, der havde de linjer, jeg gerne vil have. Vi besøgte en efterskole første gang for snart et år siden sammen med en af vores rigtig gode danske venner. Hun og hendes mand er vores støttefa-

milie, men vi betragter dem som vores familie. De næste måneder snakkede vi meget. Til sidst sagde min mor ja. Det betyder, at mine søstre også kan komme på efterskole, når den tid kommer. Som den ældste er det mig, der skal bane vej for mine søstre. Men det er stadig ikke nemt for min mor. Husk nu at passe på dig selv, siger hun!

Efter gymnasiet skal jeg have en uddannelse. Hvis jeg helt selv kunne vælge, ville jeg være skuespiller. Men det er for usikkert. Jeg har altid godt kunnet lide at skrive. Måske vil jeg være journalist. Eller psykolog. Men jeg bliver aldrig så dansk, at jeg selv hundrede procent kan bestemme, hvad jeg vil med mit liv. Som afghaner betyder min familie rigtig meget. Jeg vil altid snakke med min mor og min familie

om alle store beslutninger. Også hvem jeg en dag skal giftes med. Det er bare helt naturligt, ligesom jeg hjælper lidt mere til derhjemme end mine danske venner. Det er en selvfølge for mig at blive hjemme og passe mine søskende, når der er brug for det. Hvem ellers? Hvis jeg en dag selv får børn, bliver de nok mere danske end mig - ligesom jeg er mere dansk end min mor, der har været barn og ung i Afghanistan.

Som afghaner er jeg bevidst om, at jeg er anderledes. Selv om jeg lyder dansk, kommer jeg aldrig til at se dansk ud. Jeg bliver aldrig hundrede procent dansker. Men i dag gør det ikke noget. Jeg har ikke længere et behov for at passe ind. Jeg har lært at leve med, at jeg er mig. Jeg har ikke boet i en lille dansk by hele mit liv. Jeg har noget andet og mere at fortælle.”

Fortalt til BMF

“ Vi er meget integreret her og føler, at Danmark er vores hjem. Men når man så får afslag på permanent ophold, er det jo ikke helt ens hjem.

Lea Nooristani

Foto: BMF

Tværkulturel cykelstafet

Sponsorér biskop Steen Skovsgaard med et beløb pr. kilometer og støt Tværkulturelt Center.

Søndag d. 21. april kører entusiastiske cyklister sponsorløb i Nykøbing Falster, Århus, Silkeborg og København.

Hjælp os med at samle sponsorer!

Netbank: Reg.nr. 9541 Kontonr. 7707231 · Giro 770 - 7231

På flugt i 20 år

Pakistansk familie drømmer om et normalt liv

I dag bor Matthew (44) og Valeria (39) på et asylcenter et sted i Jylland sammen med deres to børn på 18 og 11 år. Lillejuleaften indgav de ansøgning om asyl i Danmark. Efter mange år på flugt fra en magtfuld familie drømmer de om at opbygge et nyt liv i et lille, fjernt og fredeligt land.

Brændte alle broer

Det skortede ikke på advarsler, da Matthew og Valeria for snart 20 år siden besluttede at gifte sig i Pakistan. Helt fra starten mødte deres kærlighed modstand fra begges familier. Men kærligheden overvandt frygten for repressalier, fortæller Valeria.

– Jeg elskede Matthew meget højt. Men der var mange problemer. Da vi forsøgte at blive borgerligt viet, fik vi at vide, at ægteskab mellem en muslimsk kvinde og en ikke-muslim var ulovligt. Ingen af de præster, vi spurgte, turde vie os. Til sidst fandt vi en præst, der indvilligede, hvis jeg konverterede til kristendommen. Dengang var mit hjerte stadig i islam, men jeg sagde OK. Jeg havde allerede brændt alle broer, da jeg forlod min familie for at gifte mig med en kristen. Min familie er meget velhavende og indflydelsesrig, og en af mine onkler tilhører en stærkt religiøs gruppe. Jeg vidste, at jeg havde kastet skam over familien. Der var ingen vej tilbage.

Det blev begyndelsen på mange års mareridt, hvor parret levede i konstant frygt for overgreb fra Valerias familie. Hun fortæller lavmælt, hvordan familien satte alt ind på at hævne datterens ægteskab, der for dem var forbundet med tab af ære og prestige.

– Først anklagede de min svigerfamilie for at have kidnappet mig. Min svigerfar blev arresteret. Der skete mange ting. Han blev først løsladt, da vi viste politiet vores vielsesattest. Vi var meget bange og besluttede at flytte til en anden by, forklarer Valeria og fortsætter:

– En dag blev min mands lillebror på 16 år bortført på vej hjem fra skole. Hvis ikke min svigerfamilie fortalte, hvor vi var, ville de ikke få deres søn tilbage. De var nødt til at fortælle.

Mordforsøg

Kort tid efter var det nær gået galt. På vej hjem fra arbejde blev Matthew udsat for et mordforsøg.

– En motorcykel kørte op på siden af mig, og to mænd affyrede skud. Jeg blev ramt og mistede bevidstheden. De troede, jeg var død, og forsvandt. Heldigvis fandt min kone mig, og sammen med naboer fik hun mig på hospitalet. Jeg var indlagt i tre måneder, men jeg overlevede, siger han med et smil. Valeria fortsætter:

– Efter den dag sad frygten dybt i os. Vi flyttede til et nyt sted, hvor ingen kendte os. Jeg var gravid med vores søn. Men efter nogle år blev vi genkendt af et medlem af min familie, da vi tog vores søn på hospitalet. Vi var meget bange og turde ikke blive boende i byen. På et tidspunkt foreslog Matthew, at jeg tog tilbage til min familie med vores søn. Det var ikke det, vi ønskede, men måske var det bedst for vores søn. Så kunne han få et normalt liv og gå

De mødtes tilfældigt til en bryllupsfest i Karachi i 1993. Han var kristen og hun muslim. De var unge og nysgerrige på livet og hinanden. Det blev til flere møder og spirende venskab. Kærligheden voksede. Men de havde alle odds imod sig. Hendes familie reagerede voldsomt på datterens valg, for ifølge islam kan en muslimsk pige ikke gifte sig med en kristen mand. Det unge par fik snart at føle, at deres kærlighed havde høje omkostninger.

i skole. I længere tid havde vi holdt ham hjemme af frygt for, at han skulle blive kidnappet. Jeg ringede til min mor og spurgte, om vi kunne komme tilbage. Men hun sagde nej. Familien ville aldrig tilgive mig.

– Det var en meget svær tid. Vi vidste ikke, hvad vi skulle gøre. Min mands søster hjalp os og tilbød at betale, så Matthew kunne rejse til Dubai og arbejde der. På det tidspunkt var vi flyttet til et nyt sted og havde fået vores datter. Jeg blev boende i Pakistan med børnene. Jeg er læreruddannet og kunne undervise dem hjemme. Jeg turde ikke sende dem i skole.

– På et tidspunkt fandt min familie ud af, hvor jeg var, og at jeg var alene i landet med børnene. De truede med at dræbe min søn og tage min datter fra mig. Efter et stykke tid lykkedes det Matthew at få papirer til os, så vi kunne slutte os til ham. Men efter fire år i Dubai mistede han sit arbejde. Så var det slut. Vi kunne ikke blive. Men det var alt for farligt at tage tilbage til Pakistan. At det lykkedes at få et Schengen-visum var et mirakel. Vi ønskede bare at komme til et lille ukendt land, hvor ingen ville lede efter os. Da vi fik at vide, at vi havde fået visum, var det første, jeg gjorde, at gå hen i kirken og sige tak til Gud, fortæller Valeria.

Til Danmark

Valget faldt på Danmark, og lillejuleaften stod familien i Sandholmlejren i Nordsjælland og søgte asyl. Matthew fortæller:

– Da vi henvendte os til portvagten, var vi meget bange. Hvad ville der ske? Hvad ville politiet sige til os? Men de bad kun om at se pas og visum og tog vores fingeraftryk. Det var alt. Vi fik et værelse med tæpper, sengelinned, tandpasta og alt, hvad vi havde brug for. Næste dag kom Røde Kors med en julegave til vores datter. Vi begyndte at ånde lettet op. Måske var vi i sikkerhed. Måske ville alt en dag blive godt.

Allerede den første dag i Danmark spurgte familien efter en kirke. De fik at vide, at en folkekirke i København ville sende en kirkebil 2. juledag.

– Da vi kom ind i kirken, kom præsten hen og

sagde velkommen. Børnene fik lov at læse ind- og udgangsbøn, og efter gudstjenesten var der kaffe. Bagefter inviterede præsten os hjem til spisning. Vi følte os meget velkomne, siger Matthew og tilføjer, at familien også blev inviteret til en international gudstjeneste i Københavns Domkirke i anledning af Helligtrekonger.

– Det var en meget stor oplevelse at synge og bede i en domkirke. Vi tog tilbage til asylcentret med nyt håb, siger han.

Menigheden bad

Efter to uger blev familien overflyttet til et asylcenter i Jylland.

– En fra kirken i København kontaktede en pensioneret læge, der kom og besøgte os sammen med sit barnebarn. Siden har han hjulpet os rigtig meget, og vi har også været hjemme og spise hos ham og hans familie. Den første søndag inviterede han os til gudstjeneste i en lille menighed. Hans barnebarn kom og hentede os og oversatte for os. Vi blev præsesenteret og budt velkommen, og menigheden bad for os, fortæller Valeria.

På asylcentret har familien fået deres egen bolig med en lille stue, soveværelse, bad og køkken. Efter to måneder er hverdagen ved at komme i faste rammer.

“ Da vi henvendte os i portvagten, var vi meget bange. Hvad ville politiet sige til os? ”

Matthew, asylansøger

“ I kirken blev vi præsesenteret og budt velkommen, og menigheden bad for os. ”

Valeria, asylansøger

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
- ønsker at blive bedre til dansk?
- vil lære mere om det danske samfund?
- vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?

Så er vores integrationslinje måske noget!

Luthersk Missions Højskole
 Forstander Henrik Nymann Eriksen
 Tlf.: 48 26 07 66 – www.lmh.dk
 Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
 Undervisning på farsi for iranere

– Vi er meget glade og taknemmelige. Vores datter går i skole, og vores søn er begyndt på sprogskolen sammen med os. Men han har brug for en anden slags skole. Han har indlæringsproblemer og svært ved at koncentrere sig. Indeni er han stadig bange for andre mennesker på grund af alt det, vi har oplevet. Det har påvirket ham meget, forklarer Valeria.

– I Danmark skulle vi alle sammen til at lære at omgås mennesker igen. I mange år holdt vi os inden døre. Alt kunne ske. Vi havde ingen til at beskytte os. Men vi har altid gået i kirke, også selv om vi var bange.

– Da vi blev gift, var jeg stadig muslim i hjertet. I dag er jeg kristen med hele mit hjerte. Min families reaktion på vores kærlighed viste mig, at de tager fejl. Jeg har mistet alt, men jeg er ikke bitter. Hver dag læser jeg i Bibelen, tænder lys og beder. Jeg lærer også børnene at bede. Jeg beder om, at mine børn må få en fremtid i et fredeligt land. Gud har beskyttet os så mange gange før. Han vil også hjælpe os nu.

Familiens rigtige navne er redaktionen bekendt.

BMF

Irakere i Danmark (1. jan. 2014)

Alle af irakisk herkomst: **30.493**
 Irakiske statsborgere: **13.865**
 Født i Danmark: **9.381**
 Irakiske asylansøgere 01-09 2013: **82**
 Så mange fik asyl 01-09 2013: **12**
 Kilde: Danmarks Statistik

Dyrlægen fra Mosul

Irakisk familiefar i Århus:
 Gud har aldrig svigtet

Foto: BMF

Næste år kan Basem William og hans kone Shone fejre sølvbryllup i hjemmet i Hjortshøj ved Århus, hvor de har boet siden 2000. På væggen i stuen hænger et indrammet fotografi fra forlovelsesfesten i den nordirakiske by Mosul for snart 25 år siden. Fire uger inden brylluppet i august 1990 besatte Irak Golfstaten Kuwait. Basem var soldat. Krigen vendte op og ned på alt. Få måneder senere måtte det nygifte par flygte ud af landet.

En aften trænger fem bevæbnede mænd ind i huset hos Basems morbror i Mosul i Nordirak. Budskabet er ikke til at tage fejl af: Du er kristen. Hvis du er her i morgen, bliver du og din familie udslettet. Den samme aften samler morbroren, der er universitetsprofessor, nogle få ejendele og kører ud af byen med sin familie. De vender aldrig tilbage.

Basem William sidder i stuen i rækkehuset i den lille by Hjortshøj nord for Århus og fortæller om den voksende livsløshed i det land, han forlod for 24 år siden. Han er kristen assyrer og voksede op i Mosul i en familie, hvor kirke og kristendom var en integreret del af hverdagen. Selv om livet som flygtning i et nyt land har budt på mange udfordringer, er han meget taknemmelig for, at familiens tre døtre på 21, 17 og 11 år har fået lov at vokse op i en fredeligt land langt fra hjemlandets voldsspiral, hvor ikke mindst det kristne mindretal er hårdt ramt.

– Siden vi rejste, er det kun blevet værre for de kristne. De sidste 10 år har det været rigtig slemt i Mosul. Kirker bliver bombet og kristne skudt på gaden. Det er som om ingen beskytter de kristne. I Mosul tør mange ikke længere gå ind i en kirke. I stedet kører folk ud til de nærliggende landsbyer for at gå i kirke. For danskere er det svært at forestille sig. Men ikke for mig. Jeg har selv været gennem en hel del.

Undervisning i kirken

Den 50-årige iraker, der er uddannet dyrlæge, husker barndommens aktive kirkeliv i den irakiske storby, hvor der altid har boet mange kristne.

– Der var rigtig mange kirker i Mosul. Til højtider og kirkelige mærkedage tog folk ud til de gamle klostre uden for byen. Der kom måske 5.000 mennesker.

– Min familie kom i den katolske kirke, hvor vi var 300-400 til gudstjenesterne. Om fredagen, hvor vi

havde fri, var der kristendomsundervisning for børn og unge i kirken. Flere af præsterne var meget veluddannede, så vi blev klædt godt på. Vi var heldige i min generation. Jeg har altid været stærkt knyttet til kirken. Inden jeg blev indkaldt som soldat, læste jeg et år ved et teologisk institut.

Soldat under Golfkrigen

Egentlig skulle han have læst til ingeniør i USA. Men da familien ikke var medlemmer af det regerende Baathparti, fik han ikke udrejsetilladelse. I stedet blev det dyrlægestudiet. Efter afsluttet eksamen fik han lov at praktisere et år, inden han blev indkaldt til militæret. Det blev til to år og seks måneder som soldat, inden han måtte flygte ud af landet.

– Som soldat blev jeg sendt til Kuwait. Der kom jeg i en meget svær situation. Hvis jeg flygtede, kunne det skade min familie. Jeg var virkelig bange. Men på mirakuløs vis blev jeg forflyttet til Kirkuk i det nordlige Irak, hvor kurdiske oprørere senere indtog byen. Ved et tilfælde var jeg ikke på kasernen den aften, da de omringede byen og bombede os. Ellers havde jeg været færdig, siger han nøgternt.

Familien var på flugt i næsten to år, inden det lykkedes at komme videre til Danmark. Det er en tid, han ikke gerne taler om.

– I halvandet år levede vi illegalt i Rusland. Vores ældste datter er født der. Det var en meget farlig og usikker tid, hvor det handlede om at overleve. Vi har prøvet at leve på ingenting. Men midt i det hele mærkede vi Guds omsorg. Da vi havde allermest brug for det, traf vi en assyrisk familie fra Armenien, der var utrolig gæstfri og hjalp os rigtig meget, fortæller Basem.

Den første tid

I Danmark tilbragte familien 15 måneder på et asylcenter i Hobro. Problemer med tolken førte til, at de først fik afslag på asyl.

– Tolken forstod ikke vores sprog assyrisk og havde blandet det hele sammen. På asylcentret gjorde de, hvad de kunne for os. Men der gik mange år, før vi begyndte at føle os trygge i Danmark. Utrygheden sad dybt i os, siger han.

Da familien fik asyl, blev de flyttet til Randers, hvor Basem efter seks måneder på sprogskolen fortsatte på VUC og afsluttede dansk på HF-niveau.

“Troen er noget, jeg har oplevet i mit liv. Den kan ingen tage fra mig.”

Basim William

– Jeg ville gerne arbejde som dyrlæge, men jeg fik at vide, at jeg skulle tage mindst det halve af uddannelsen igen på Landbohøjskolen. Imidlertid viste det sig, at jeg havde udviklet alvorlig husstøvallergi – nok på grund af den megen fugt i vores første lejlighed i Randers. Så jeg måtte finde noget andet, forklarer Basem, der nogle år senere færdiggjorde en toårig kandidatuddannelse i biomedicinsk teknik med speciale i MR-scanning. Han fik ansættelse som medicingeniør i det daværende Århus Amt, men efter seks år mistede han sit arbejde i forbindelse med omstrukturering. Samtidig viste en scanning alvorlige rygproblemer med begyndende diskusprolaps. Det var slut med et krævende karrierejob. Endnu en gang måtte han lægge livet om.

Danske venner

Gennem årene havde den irakiske familie opbygget en dansk vennekreds gennem blandt andet Christianskirken i Århus og en bibelkreds i Indre Mission. Det nære venskab med danske familier har været en uvurderlig støtte i de usikre og stormfulde perioder i familiens liv i Danmark, fortæller Basem.

– At vi fandt Christianskirken skyldes, at vores ældste datter inviterede os med. Hun havde venner, der kom i kirken. Vi blev modtaget med åbne arme. Folk var smilende og venlige og kom hen og snakkede med os. Der var liv i kirken. Vi følte, at vi var kommet ind i en stor familie. Sådan har det været lige siden.

– Det betød også meget, at præsterne spurgte, om jeg ville hjælpe med at uddele nadveren. Jeg har altid gerne villet hjælpe i kirken. Som barn var jeg messedreng i den katolske kirke. For mig er det en stor ære at tage Jesu legeme og uddele det til folk. Det er en særlig fornemmelse at stå der ved alteret. Det giver mig stor glæde.

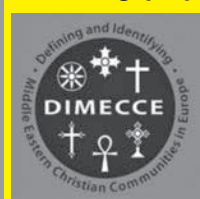
Kristen, dansker og assyrer

I dag er Basem ved at færdiggøre en bachelorgrad i projektledelse. Sideløbende har han forskellige opgaver i Christianskirken som frivillig, og sammen med en kristen egypter har han startet en bibelgruppe på arabisk.

– Gruppen er specielt for mennesker, der er ved at genopdage deres tro eller som er nye i troen. Vi synger, læser i Bibelen og taler sammen om vores tro.

Kirken har også bedt mig lave forskellige brochurer og kursusmateriale. Hvis kirken tilbyder mig en opgave, jeg kan klare, siger jeg ikke nej.

MELLEMØSTENS KRISTNE I EUROPA Forskningsprojekt og kortlægning

Defining and Identifying Middle Eastern Christian Communities in Europe er et nyt forskningsprojekt, der udforsker migrantoplevelser blandt irakiske og koptiske kristne i Storbritannien, Sverige og Danmark. Projektet vil gerne i kontakt med mellemøstlige kristne i København og Århus med henblik på interview/spørgeskema. Bag projektet står forskere fra Roskilde Universitet, St. Andrews Universitet og

Med glæde og undren

Folkekirken - set med rumænske øjne

Hun skriver københavnsk kirkehistorie som nok den første rumænske kirketjener i folkekirken. De kirkelige rødder går tilbage til en lille landsby i Transsylvanien i kommunisttiden, hvor Anisoara lancu voksede op i den ortodokse kirke og sang i kirkekor i en baptistkirke. I januar blev den 37-årige læreruddannede rumæner, der også har universitetsgrader i psykologi og sociologi, ansat som kirketjener ved Tagensbo Kirke. I folkekirken genkender hun noget fra begge kirketraditioner. Samtidig har hun et kærligt blik for både stærke og svage sider ved dansk kirkeliv.

Kirke og kristentro har altid været en integreret del af hendes liv.

– Jeg er så privilegeret, at jeg har fået troen overleveret gennem mange generationer. Både mine bedsteforældre og oldeforældre havde en stærk tro på Gud. Min morfar var partisan og kæmpede mod kommunisterne. Selv om han oplevede at miste en søn under krigen, var han aldrig bitter på Gud. Også min mormor oplevede barske ting. Som ganske ung var hun fængslet af kommunisterne. Hvad der skete dengang, talte hun aldrig om. Men hun havde en klippefast tro på Gud, fortæller Anisoara lancu i en pause en travl mandag morgen i Tagensbo Kirke i Københavns nordvestkvarter.

Barn i kommunisttiden

Hun voksede op i en transsylvansk landsby i kommunisttiden under daværende præsident Ceausescu. Faren arbejdede på et slagteri, og moren var leder af en eksportvirksomhed, der fremstillede uldeprodukter. Da Ceausescu blev afsat ved et folkeligt oprør i 1989, var Anisoara 12 år.

– Under kommunisterne var det forbudt at have en tro. Alle skulle være medlemmer af partiet. Det var også ulovligt at gå i kirke og samles til kristne møder. Men folk gjorde det alligevel. Jeg tænker somme tider, at der nok var mere tro dengang end i dag. Min familie gik i kirke hver søndag, selv om det var forbudt. Min mormor holdt også kristne møder i sit hjem hver uge med sang, bøn og bibellæsning, hvor folk kom fra fjern og nær. Men det var ikke velset. I min barndom fik vi flere gange besøg af den lokale skoleinspektør, der truede med at smide min søster og mig ud af skolen, hvis vi blev ved med at gå i kirke. Alligevel fortsatte vi. Når vi bad derhjemme, låste min mor dørene. Selv om alle kendte hinanden i landsbyen, kunne man aldrig vide, hvem der var informanter. Vi børn lærte at være forsigtige og aldrig sige noget om, hvad der foregik derhjemme. Der var megen frygt.

– Alligevel har jeg haft en fantastisk barndom. Jeg er vokset op med de rumænske bjerge og savner stadig naturen og alle duftene og den naturlige venlighed, man møder hos folk på landet. Vi havde hverken computere eller ipads, men vi var altid mange børn, der legede alle mulige lege udenørs. Og så læste vi en masse bøger, husker hun.

I landsbyen var der et godt forhold mellem de forskellige kirkesamfund.

Au pair i Danmark

Da Anisoara i 2005 rejste til Danmark for at arbejde som au pair, gik hun hen i den lokale folkekirke.

– Jeg opdagede, at jeg godt kunne lide folkekirkens gudstjenester. I starten forstod jeg ikke så meget. Men kirkerummet er et godt sted at være stille og meditere. I Rumænien gik jeg ofte ind i en kirke for at bede i løbet af ugen.

Oprindeligt havde hun kun regnet med at være i Danmark i seks måneder.

– Jeg ville opleve den skandinaviske samfundsmode, som jeg havde hørt så meget om, da jeg læste sociologi. Den eneste måde var at rejse herop og arbejde som au pair. I begyndelsen kendte jeg ingen. Men efter nogle måneder begyndte jeg at få venner. Senere søgte jeg andre jobs og besluttede at læse videre, fortæller Anisoara, der i dag er ved at tage en mastergrad i kognitiv science og kommunikation sideløbende med jobbet som kirketjener.

Job i kirken

Gennem en bekendt hørte hun om stillingen i Tagensbo Kirke.

– Jeg blev spurgt, om jeg kunne komme og hjælpe en dag, da kirketjeneren var syg. De næste dage var der fortsat brug for mig. På den måde startede jeg som vikar. Senere blev jeg opfordret

til at søge stillingen. Jobbet lød interessant, fordi det var i en kirke og omfattede mange forskellige ting fra aktiviteter, indkøb og servering til ansvar for vedligeholdelse af en stor bygning. Men aller vigtigst tror jeg på Gud med hele mit hjerte. Ellers kunne jeg ikke arbejde i en kirke. Jeg oplever Gud som er min bedste ven. Han er altid hos mig. Ikke kun i kirken, men alle steder.

Jobbet i den københavnske folkekirke har budt på mange glæder men også givet anledning til spørgsmål og undren.

– Jeg oplever gudstjenesten som en god blanding af fast liturgi - som i den ortodokse kirke - og åbenhed - som i baptistkirken. Jeg holder også meget af musikken i kirken. Men somme tider spørger jeg mig selv, om vi som kirke gør nok for at nå mennesker i periferien af samfundet. De fattige, de hjemløse og asylansøgere. At være kirke er mere end at lave kaffe og servicere de mennesker, der kommer til os. Kirken er ikke bare en social klub. Vi må fortælle mennesker om Gud. Jeg oplever, at mange danskere har mistet troen. Det undrer mig, at der ikke er flere aktiviteter i kirken, hvor mennesker kan studere Bibelen.

“ Kirken er ikke bare en social klub. Vi må fortælle mennesker om Gud. ”

– Samtidig er folkekirken rigtig god til at tage sig af den ældre generation. Kontakten med de ældre er en del af mit arbejde, som jeg virkelig nyder. Jeg voksede op i en familie, hvor vi boede tre generationer sammen. Som rumæner har jeg let ved at omgås ældre mennesker. Jeg holder meget af dem og respekterer dem. Jeg kan mærke, at de også respekterer mig. Jeg får en masse varme knus!

BMF

 Festkalender 2014
Kalender med oversigt over de største højtider og fester, som fejres af kristne (protestanter, katolikker og ortodokse), muslimer, jøder, hinduer og buddhister i Danmark.
Fås ved henvendelse til Tværkulturelt Center. Pris: 25 kr.

 Mød sudanesiske migrantleder fra Finland
Kan sudanesiske flygtninge integreres i en national nordisk kirke? Samuel Luak er jurist, menighedsleder og flygtning fra Sydsudan. Han fortæller om sudanesernes erfaring fra mødet med finsk kirkeliv.
Inspirationsdag lørdag d. 5. april kl. 11-16
Simon Peters Kirke, Kolding
Arrangeres i samarbejde med Kolding International Congregation og Kolding Provsti

InspirationsDage for migrantpræster
Mød præster og ledere fra Danmarks migrantmenigheder
Gæsteunderviser: **Colin Chapman**, anglikansk præst, islamkender og forfatter til en række internationalt anerkendte bøger. Har boet i Mellemøsten i 20 år. Desuden medvirker biskop **Tine Lindhardt**, Fyens Stift, og indvandrerpræst **Niels Nymann Eriksen** m.fl.
InspirationsDage for migrantpræster holdes d 29.-31.maj i Middelfart og er åbne for alle interesserede.
Flere oplysninger: Kontakt Tværkulturelt Center

 Colin Chapman, anglikansk præst, islamkender og forfatter til en række internationalt anerkendte bøger. Har boet i Mellemøsten i 20 år. Desuden medvirker biskop Tine Lindhardt, Fyens Stift, og indvandrerpræst Niels Nymann Eriksen m.fl.

Set fra Afrika

Portræt: FN-chauffør startede menighed i Herlev

Det første år i Danmark mødte Amon Nkusi Kijana mange afrikanere, der var holdt op med at gå i kirke. Ikke blot var sproget et problem. Afstanden mellem afrikansk og dansk kirkeliv var ganske enkelt for stor.

– Jeg forstod dem såmænd godt. Den måde, danskerne har kirke på, var også helt ny for mig. Det handlede både om sproget og kulturen. Derfor begyndte vi at mødes i vores lejlighed for at synge og bede sammen. Men når vi sang på vores afrikanske måde, klagede naboerne over, at vi larmede! Det var ikke min mening at starte en menighed, men efterhånden blev vi så mange, at vi ikke kunne være i vores lejlighed, fortæller han.

Det blev starten på den østafrikanske menighed Bethel World Mission Church i Mørkhøj Kirke i Herlev. Her samles 50-60 afrikanere, hovedsagelig fra Rwanda, Burundi og DR Congo, hver søndag eftermiddag til to timers gudstjeneste efterfulgt af te og frisksmurte franskbrødsmaider.

– Jeg har stor respekt for den måde, den danske menighed har åbnet deres hjerte for os. Vi føler os meget velkomne. Da kirken for et par år siden fejrede 50-års jubilæum, blev jeg inviteret til at gå i procesion sammen med biskoppen. Det viste os, at vi var accepteret, fortæller Kijana, der som præst trækker på mange års kirkelige erfaringer i Congo og Rwanda.

– Som præst har jeg aldrig fået løn. Men jeg elsker mit arbejde. Når jeg hjælper en familie, får jeg det selv rigtig godt. Det giver megen mening og glæde. Jeg kender alle i menigheden og besøger to familier hver uge. Det har jeg gjort i mange år.

Hjælper hinanden

Den afrikanske præst er en venlig og udadvendt mand, der gerne tager initiativ til kontakt. Alligevel oplever han det svært at komme ind på livet af danskerne.

– Danskerne har meget travlt. De er optaget af arbejde og børn. Folk er meget trætte og har ikke tid. Derfor blander danskerne sig ikke i hinandens liv. Man hjælper kun, hvis nogen spørger. I vores kultur er det

helt anderledes. I Afrika har man rigtig megen tid.

– Hvor finder man venner i Danmark? Efter 14 år har jeg endnu ikke nære danske venner. Når jeg inviterer naboer hjem, kan jeg mærke, at de holder afstand. Mine naboer kender mig jo ikke og ved ikke, hvordan jeg lever. Arbejdskolleger ser man kun på arbejdspladsen. I vores menighed har mange stadig ikke danske venner. Derfor vælger de at være sammen med andre afrikanere. Vi forstår hinanden. I vores kultur er det naturligt at hjælpe hinanden. Hvis man mangler penge, går man til sine venner, før man går i banken. Da min kone og jeg for nylig skulle flytte, kom 15-20 af vores venner fra menigheden og hjalp os med at pakke. Tingene bliver nemmere, når man hjælper hinanden. I menigheden er vi hinandens familie.

Han fortæller, at hans egen familie i Rwanda har valgt ham som familiens overhoved. Ikke overraskende. Den høje rolige afrikaner udstråler en naturlig myndighed og autoritet.

– Min familie betyder rigtig meget for mig. Selv om jeg har boet i Danmark i mange år, tænker jeg stadig på den afrikanske måde og

rådfører mig altid med min familie, inden jeg tager en større beslutning. Vi er otte søskende. De spørger også mig til råds. Som afrikaner er man aldrig alene, forklarer Kijana.

Samarbejde

Årene i Danmark har lært ham, at i et foreningsland er det er vigtigt at organisere sig, hvis man vil integreres i samfundet.

– Vores menighed er organiseret som en forening med en bestyrelse. Når man gør tingene på den danske måde, er det også lettere at samarbejde med folkekirken. Vi håber, at nogen vil hjælpe os med materialer til børnene på dansk. De fleste taler jo dansk derhjemme. De skal lære, hvorfor de er i kirken. Under gudstjenesten skiftes fire voksne fra menigheden til at stå for aktiviteter for børnene. Somme tider inviterer de deres danske kammerater med. Mange danske børn kender ikke kirken.

– Som afrikanere synes vi, at folkekirken somme tider bruger rigtig mange penge på ting, der ikke er så vigtige. Mange tror, at folk kommer, hvis kirken har flotte lokaler. Men det får ikke danskere til at tro på Gud. Kirken kunne gøre mere for børnene og de unge. Det er dem, der er fremtiden, understreger han.

En anden verden

– Vi vil gerne lære at forstå danskerne og hvorfor de er kirke på deres måde. Vi håber, at danskerne også vil prøve at forstå os, vores kultur og hvad vi kommer fra. Vi må være tålmodige og give tid til hinanden. Det vigtigste er, at vi mødes. For vi kan lære meget af hinanden, mener Kijana og uddyber:

– Mange af os er vokset op med krige og konflikter. Vi har set mange dårlige ting - nød, død og elendighed. Krig gør noget ved mennesker. Livet bliver billigt. Børn ser døde mennesker på gaden. Det er en helt anden verden. I Danmark har der ikke været krig i mange år. Danskerne har stor respekt for det enkelte menneskes værdi. Det kan vi lære noget af.

– Afrikanere har lært at acceptere livet, som det er, med gode og dårlige dage. De fleste afrikanere har et hjerte, der kan tåle det svære. Det ligger både i den kristne tro og i kulturen. Når der er problemer, giver vi ikke op. Mange danskere forventer det perfekte liv og har svært ved at leve med problemer. Afrikanere har altid et håb. Det håb vil vi gerne dele med danskerne.

BMF

BLÅ BOG: Amon Nkusi Kijana er 46 år og tidligere FN-chauffør. Han er født i DR Congo men flyttede til nabolandet Rwanda på grund af borgerkrigen, da han var først i tyverne. For fjorten år siden kom han til Danmark gennem familiesammenføring med sin kone Speciose Batamuliza, der er flygtning fra Burundi. Siden 2001 har han været præst for den østafrikanske menighed Bethel World Mission Church i Herlev. Sideløbende har han arbejdet som postbud, lagerarbejder og senest truckfører.

“ Afrikanere har altid et håb. Det vil vi gerne dele med danskerne. ”

Tvær- KULTURELT

CENTER

Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde

Ryegsgade 68 C · 2100 København Ø · Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tvaerkulturelt-center.dk
www.tvaerkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
Giro 7707231 (korttype 01)

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood
Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjestrup

Regnskabsfører: Ilse Due
Aidskonsulent: Ravi Chandran

Medlemsorganisationer og –menigheder:

Organisationer: Dansk Ethiopier Mission • Indre Mission
Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer
Brødremenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Adventskirken, Vanløse • Ansgar Kirke, Aalborg
Apostelkirken, København • Avedøre Kirke • Bellahøj Kirke
Bethlehemskirken, København • Bistrup Kirke • Borris Kirke
Brønderslev Kirke • Bråby Sogn • Buddinge Kirke • Bårse-Beldringe
Sogn • Christians Kirke, Christianshavn • Christians Kirke, Århus
Christianskirken, Fredericia • Christianskirken, Kgs. Lyngby
Christianskirken, Sønderborg • Dronninglund Kirke • Egvad Sogn
Eliaskirken, København • Emdrup Kirke, København • Emmauskirken,
København • Enghave Kirke, København • Fakse Kirke • Fjølstervang
Kirke • Folkekirkens Tværkulturelle Center i Ribe Stift • Fredens-
Nazaret Sogn, København • Frederikssund Kirke • Garnisonskirken,
København • Gellerup Kirke, Brabrand • Gl. Haderslev Kirke
Gilleleje Kirke • Glostrup Sogn • Greve Sogn • Grønnevang Kirke,
Hillerød • Haderslev Domsogn • Hadsund Kirke • Hannerup Kirke,
Fredericia • Haraldskirken, Gladsaxe • Harridslev-Albæk-Støvring
Sogn • Hasle Kirke, Århus • Haslev Kirke • Helligåndskirken, Århus
Helligåndskirken/Natkirken, Kbh. • Hemmet Kirke • Hendriksholm
Kirke, Rødovre • Herlev Kirke • Herstedøster Kirke • Hillerød Sogn
Hillested-Skørringe Pastorat • Hirtshals Kirke • Holstebro Kirke
Husumvold Kirke, Branshøj • Hvidovre Kirke • Hyltebjerg Kirke,
Vanløse • Højelse Sogn • International Church of Copenhagen
Jakobskirken, Roskilde • Jesuskirken, Valby • Jetsmark Kirke • Karls-
lunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kgs. Lyngby Sogn • Kildebrønde
Sogn, Greve • Kingo-Samuel Sogn, København • Korsvejskirken,
Kastrup • Kristrup Kirke • Kvaglund Kirke, Esbjerg • Kong-Svinø
Pastorat • Lemvig-Heldum Sogn • Lerup-Tranum Pastorat • Lindehøj
Kirke, Herlev • Lindholm Kirke, Nørresundby • Lundehus Kirke • Lyng
Kirke, Fredericia • Løsning-Korning Sognekald • Mørkhøj Kirke •
Mårum Sogn • Nathanaels Kirke, København • Nexø Kirke • Nyvang
Sogn, Kalundborg • Nørre Snede Kirke • Nørrelandskirken, Holstebro
Nørremærkskirken, Vejle • Opstandelseskirken, Albertslund Præstebro
Kirke • Rindum Sogn • Ringkøbing Kirke • Ringsted Sogn • Risbjerg
Kirke, Hvidovre • Rødovre Kirke • Ronne Kirke • Samsø Pastorat
Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct. Clemens Kirke, Randers •
Sct. Hans Kirke, Odense • Sct. Jørgensbjerg Sogn, Roskilde • Sct.
Michaelis Kirke, Fredericia • Sct. Pauls Kirke, København • Sct. Pauls
Kirke, Århus • Silkeborg Kirke • Simon Peters Kirke, Kolding
Skanderup Kirke • Smørum Kirke • Snebjerg Kirke • Solvang Kirke,
København • Sommersted-Oksenvad Pastorat • Struer Kirke • Sund-
by Sogn • Sæby Kirke • Søllerød Kirke • Sønderbro Kirke, Horsens •
Søndermarkskirken, Viborg • Tagensbo Kirke, København • Tersløse
Menighedsråd Thyregod Kirke • Thyregod-Vester Sogn • Timotheus-
kirken, Valby • Toreby Sogn, Nyk. F. • Tveje Merløse Sogn • Tyrstrup
Kirke • Tåstrup Nykirke • Utterslev Kirke, København • Vang Kirke,
Thisted • Viby Kirke, Århus • Videbæk Pastorat • Vigerslev Kirke
Vildbjerg Kirke • Vind Sogn • Vindinge Sogn • Vipperød Pastorat
Vodskov Kirke • Vor Frue Kirke, København • Vor Frelsers Sogn, Chr.
havn • Værlose Sogn • Zions Kirke, Esbjerg • Ølgod Valgmenighed
Ølsted Sogn • Aaby Kirke, Aabybro • Det Mellemkirkelige Udvalg i
Helsingør Stift • Mødestedet - Kirkens Indvandererarbejde
på Vesterbro • Mødested Amager

Associerede medlemmer: Bethel World Mission Church • Chinese
Church in Copenhagen • Church of Love Denmark • Church on the
Rock, Valby • Den Etiopisk-Ortodokse Menighed, Århus • Den Kop-
tisk-Ortodokse Kirke St. Marie & St. Marcus • Emmanuel - Etiopisk
Kristent Fællesskab, Kbh. • Frikirken i Løgstør • God's Ambassadors
International, Avedøre • Gospel Church International, København
Hellig Savor Ortodokse menighed, Kbh • PERKI/Indonesisk Kristent
Fællesskab • International Christian Community • Int. Evang. Kirke,
Skanderborg • Iranian Presbyterian Church • Kalejdoskop
(Frelsens Hær), Kbh. • Mar Mari's Assyriske Menighed, Århus
Myanmar Christian Fellowship • Narrow Gate Church, København
Pakistansk Kristen Menighed, København • Serbisk-Ortodoks Menig-
hed, Odense • St. Alban's Anglican Church • Svenska Gustafskyrkan
Zion Temple Denmark • Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. konsulent i UNICEF Adnan Dahan (formand) • Tidl. lærer Aase
Birk Nissen (næstformand) • Tværkulturel konsulent Krista Rosenlund
Bellows • Agronom Tesfu Ghebru • Sognepræst Inge With Johannessen
• Arkitekt Jørgen Engell-Kofoed • Tidl. hjemmehjælper Gurli
Rasmussen • Tidl. chefkonsulent George Thomas

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood
Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun
Tværkulturel sognemedhjælper Elizabeth Padillo Olesen
Sats og repro: minigrafisk
Tryk: Greentech Rotaprint A/S

Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.

Jeg/vi vil gerne modtage **Nyt på tværs**
fremover og betale FRIVILLIGT
ABONNEMENT på 100 kr.

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryegsgade 68 C, 2100 Kbh. Ø